

ΕΞΩΣΧΟΛΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

“Νικόστρατος
Ένα ξεχωριστό καλοκαίρι”

Κωνσταντίνα Αντωνοπούλου
Α2 Γυμνασίου

Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα Περίοδου Χριστουγέννων

Τίτλος βιβλίου: «**Νικόστρατος – Ένα ξεχωριστό καλοκαίρι**»

Συγγραφέας: **Ερίκ Μπουασέ**

Εκδόσεις: **Σύγχρονοι Ορίζοντες**

ΕΡΓΑΣΙΕΣ Α' ΟΜΑΔΑΣ

1. Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα – ιδέες που ήθελε να περάσει ο συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία; Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

Βασικά μηνύματα και ιδέες...

Το συγκεκριμένο βιβλίο έχει ως κεντρικό θέμα του τη συνάντηση, τη γνωριμία και στη συνέχεια την κοινή ζωή σε ένα όμορφο νησί ενός αγοριού, του Γιάννη και ενός πελεκάνου.

Αναμφίβολα, ο συγγραφέας επιδιώκει να εκφράσει αρκετά μηνύματα στους αναγνώστες του βιβλίου του. Κατά την άποψή μου, το πιο σημαντικό μήνυμα είναι αυτό της φιλίας, καθώς σε ολόκληρο το βιβλίο αναδεικνύεται η μεγάλη και βαθιά φιλία που αναπτύσσεται ανάμεσα στο αγόρι και στον πελεκάνο. Έτσι, σε πολλά σημεία του βιβλίου τονίζεται πόσο σημαντική είναι αυτή η φιλία μέσα από αφηγήσεις ευχάριστων αλλά και δυσάρεστων στιγμών που βίωσαν ο Γιάννης και ο πελεκάνος του, ο Νικόστρατος.

Αρχικά, ο συγγραφέας περιγράφει την αναπάντεχη γνωριμία των δύο φίλων. Ο Γιάννης, ευαίσθητος και φιλόζωος, συμπονά το πτηνό και θέλει να το προστατεύσει από την κακομεταχείριση του καπετάνιου που απειλεί τη ζωή του. Από την πρώτη στιγμή, νιώθει την ανάγκη να αποκτήσει τον πελεκάνο και προτιμά να ανταλλάξει για χάρη του κάτι ιδιαίτερα πολύτιμο για εκείνον, τον χρυσό σταυρό της μητέρας του, αν και γνώριζε ότι ο πατέρας του θα απογοητευόταν και θα θύμωνε μαζί του. Όταν πλέον ο Γιάννης καταφέρνει να φέρει τον πελεκάνο στο νησί του, αρχίζει να

αναπτύσσεται μεταξύ τους μια αληθινή και τρυφερή σχέση. Ο Γιάννης παρέχει όλες τις απαραίτητες φροντίδες στον μικρό πελεκάνο κρυφά από τον πατέρα του και έμπρακτα του εκδηλώνει καθημερινά την αγάπη του. Από την άλλη πλευρά, ο Νικόστρατος του καλύπτει το συναισθηματικό του κενό, καθώς ο Γιάννης έχει χάσει τη μητέρα του και η σχέση με τον πατέρα του φαίνεται να είναι απόμακρη και ψυχρή. Η καθημερινότητα του Γιάννη έχει πια αποκτήσει ενδιαφέρον χάρη στον Νικόστρατο και οι δυο τους μοιράζονται πολλές όμορφες στιγμές παιχνιδιού και ξεγνοιασιάς.

Η έντονη και ουσιαστική σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα στους δύο φίλους δεν επηρεάζει θετικά μόνο την ψυχολογία του Γιάννη, αλλά και τη συμπεριφορά του προς τους άλλους. Ο Γιάννης αρχίζει να γίνεται πιο κοινωνικός και εξωστρεφής και αναπτύσσει καλύτερη σχέση με τους υπόλοιπους κατοίκους του νησιού και κυρίως με ένα άλλο παιδί, τον Περικλή με τον οποίο, επίσης, τους συνδέει μία πραγματική φιλία. Κι όταν μια μέρα, ο Νικόστρατος τραυματίζεται σοβαρά από έναν ασυνείδητο σγουγγαρά, τότε εκδηλώνεται η απεριγράπτη στενοχώρια και θλίψη του αγοριού, με αποτέλεσμα η σχέση τους να γίνει ακόμα πιο δυνατή και ισχυρή.

Αναμφισβήτητα, η φιλία αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική για τον κεντρικό ήρωα του βιβλίου, τον Γιάννη, γιατί συμβάλλει στη βελτίωση της ψυχολογικής του κατάστασης, καθώς του προσφέρει ικανοποίηση και πληρότητα και τον βοηθά να αντιμετωπίσει το αίσθημα της μοναξιάς και της απομόνωσης. Γίνεται, λοιπόν, κατανοητή, μέσα από την ιστορία του Νικόστρατου η αξία της φιλίας για τον άνθρωπο και για τη συναισθηματική και ψυχική του ισορροπία. Είναι ένα από τα πλέον σημαντικά αγαθά για τη ζωή του ανθρώπου, αρκεί να είναι αληθινή, ουσιαστική και βαθιά, όπως περιγράφεται η φιλία ανάμεσα στον Γιάννη και στον πελεκάνό του.

Ένα άλλο σημαντικό μήνυμα πηγάζει μέσα από την περιγραφή της σχέσης του κεντρικού ήρωα, του Γιάννη με τον πατέρα του. Ειδικότερα, ο πατέρας του Γιάννη, ο Δημοσθένης, παρουσιάζεται να έχει απομακρυνθεί πολύ από τον γιο του, μετά τον θάνατο της γυναίκας του, της Κασσάνδρας. Η σχέση τους φαίνεται να είναι τυπική και ψυχρή, μία σχέση που δεν ταιριάζει ανάμεσα σε έναν γονέα και το παιδί του. Ζουν κάτω από την ίδια στέγη, αλλά η επικοινωνία τους είναι περιορισμένη, καθώς ο Δημοσθένης απουσιάζει πολλές ώρες λόγω της εργασίας του. Περιγράφεται ως ένας άνθρωπος εσωστρεφής και απόμακρος από όλους, ακόμα κι από το ίδιο το παιδί του. Ίσως η απώλεια της συντρόφου του τον πλήγωσε τόσο, ώστε να γίνει σκληρός χωρίς να έχει κανένα ενδιαφέρον στη μονότονη ζωή του.

Όταν πληροφορήθηκε από τον Γιάννη ότι έδωσε τον χρυσό σταυρό της μητέρας του για να πάρει τον Νικόστρατο, οι σχέσεις πατέρα και γιου έγιναν ακόμη χειρότερες και απόμακρες. Ωστόσο, ο τραυματισμός του Νικόστρατου ήρθε να καλύψει την απόσταση ανάμεσά τους και να βελτιώσει τη σχέση τους. Στάθηκε η αφορμή να εκδηλώσει ο Δημοσθένης το ενδιαφέρον του προς τον πελεκάνο και έμμεσα προς τον γιο του. Ο τραυματισμός του Νικόστρατου τού εβγαλε στην επιφάνεια τρυφερά συναισθήματα, ξεχασμένα από παλιά. Έτσι, αποφασίζει κρυφά κι αυτός με τη σειρά του, να κάνει πολύ μεγάλη προσπάθεια για να τον περιθάψει, ώστε να γίνει και πάλι καλά. Κι όταν τα καταφέρνει, μία ευχάριστη έκπληξη επιφυλάσσει στον γιο του, εκδηλώνοντας έμπρακτα την αγάπη που τρέφει γι' αυτόν. Η βαθιά φιλία που ενώνει τον Γιάννη με τον πελεκάνο του, συγκίνησε τον Δημοσθένη, τον προβληματίσε και τον ώθησε να αντιμετωπίζει από εδώ και στο εξής διαφορετικά τον γιο του και τη ζωή.

Έτσι, οι σχέσεις πατέρα και γιου αποκαταστάθηκαν με τον καλύτερο τρόπο.

Συμπερασματικά, ο συγγραφέας θέλει να επισημάνει ότι οι σχέσεις γονέων και παιδιών μπορεί να αντιμετωπίζουν δυσκολίες, αλλά πάντα υπάρχει το περιθώριο να βελτιωθούν και να πλησιάσει ουσιαστικά η μία πλευρά την άλλη. Τέλος, οι γονείς οφείλουν να επιδιώκουν να έχουν μία ουσιαστική επικοινωνία με τα παιδιά τους, να τους συμπαραστέκονται και κυρίως να εκδηλώνουν και να εκφράζουν ουσιαστικά και αληθινά την

αγάπη και το ενδιαφέρον τους προς αυτά.

Μία ακόμη κυρίαρχη ιδέα του βιβλίου που με προβλημάτισε αρκετά, είναι η στάση του Γιάννη απέναντι στον βίαιο καπετάνιο. Οργή και θυμός κυριεύσαν την ψυχή του μικρού αγοριού, βλέποντας ένα αδύναμο και ανυπεράσπιστο πλάσμα να γίνεται αντικείμενο κακομεταχείρισης και εκμετάλλευσης. Και, δυστυχώς, δεν είναι το μοναδικό. Πολλά ζώα υποφέρουν, γιατί έτυχε να πέσουν στα χέρια ενός βάνουσου αφεντικού... Γιατί σίγουρα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί “άνθρωπος” όποιος θέλει να νιώσει δυνατός, ταλαιπωρώντας ένα ανήμπορο ζώο.

Κατά τη γνώμη μου, η έλλειψη ανθρωπιάς και ευαισθησίας εκφράζεται μέσα από την απαράδεκτη συμπεριφορά του καπετάνιου προς τον πελεκάνο. Από την άλλη πλευρά, ο συγγραφέας θέλει να μας υπενθυμίσει πως υπάρχουν και άνθρωποι με αγνά και τρυφερά συναισθήματα, που ξέρουν να εκτιμούν την αξία της ζωής οποιουδήποτε πλάσματος και να την υπερσπίζουν. Ένας από αυτούς είναι και ο μικρός Γιάννης που προσφέρει απλόχερα την αγάπη του στον πελεκάνο κι εκείνος του την ανταποδίδει με τον καλύτερο τρόπο.

Συναισθήματα κατά την ανάγνωση του βιβλίου...

Διαβάζοντας το βιβλίο, μού προκλήθηκαν ποικίλα και ανάμεικτα συναισθήματα. Αρχικά, ένιωσα κι εγώ την αγωνία του Γιάννη, όταν

αντάλλαξε τον σταυρό της μητέρας του με τον Νικόστρατο, περιμένοντας με ανυπομονησία πώς θα αντιδράσει ο σκληρός πατέρας του. Στη συνέχεια, ένιωσα μεγάλη χαρά όταν ο Γιάννης έφερε τον πελεκάνο στο σπίτι του, δίνοντας την αγάπη και την φροντίδα που τόσο είχε ανάγκη. Με συγκίνησε η βαθιά φιλία που αναπτύχθηκε ανάμεσα σε αυτά τα δύο πλάσματα, που το καθένα είχε τον δικό του πόνο. Ωστόσο, λύπη και αγωνία μαζί με κυρίευσαν, όταν ο Δημοσθένης αντέδρασε πολύ άσχημα στην ύπαρξη του πελεκάνου, θύμωσε με τον γιο του και οι δυο τους αποξενώθηκαν ακόμα περισσότερο. Κατόπιν, ένιωσα ανακούφιση όταν ο Γιάννης μετέφερε τον Νικόστρατο στο Μύρτο, μια και το πουλί θα ήταν πιο ασφαλές σε αυτό το μέρος.

Στη συνέχεια, ένιωσα χαρά και ικανοποίηση, όταν ένας νέος φίλος, ο Περικλής μπήκε στη ζωή του Γιάννη. Τη χαρά μου αυτή διαδέχτηκε ο θυμός, η οργή και η θλίψη, όταν ένας σφουγγαράς τραυμάτισε τον Νικόστρατο, με αποτέλεσμα ο Γιάννης να είναι πολύ λυπημένος και αναγκασμένος να αποχωριστεί τον αγαπημένο του φίλο. Επίσης, η αγωνία μου για την τύχη του πελεκάνου ήταν μεγάλη και μαζί η ανυπομονησία μου, περιμένοντας να δω αν η προσπάθεια του Δημοσθένη να γιατρέψει τον πελεκάνο, θα είχε κάποιο ευχάριστο αποτέλεσμα. Τελικά, όμως, τα κυρίαρχα συναισθήματα στην ψυχή μου ήταν η συγκίνηση και η χαρά, καθώς οι δύο φίλοι συναντήθηκαν ξανά και η όμορφη σχέση τους θα συνέχιζε να υπάρχει, αλλά και γιατί μέσα από αυτή την περιπέτεια πατέρας και γιος ήρθαν πιο κοντά και οι σχέσεις τους βελτιώθηκαν.

Ξεχωριστές σκηνές του βιβλίου

Είναι γεγονός ότι στο βιβλίο περιγράφονται πολύ ενδιαφέρουσες και αξιοπρόσεχτες σκηνές. Εκείνες, όμως, που μου κέντρισαν ιδιαίτερα το ενδιαφέρον είναι οι εξής:

Η πρώτη σκηνή παρουσιάζει τη γνωριμία των δύο φίλων. Ο Γιάννης συνάντησε το μικρό πουλί στην καμπίνα ενός άξεστου και βίαιου καπετάνιου. Η παραπονοιάρικη κραυγή του πουλιού τράβηξε το ενδιαφέρον του και, ψάχνοντας, το είδε στο βάθος ενός ξύλινου κασονιού. Ήταν ένα καφετί πουλί με μεγάλο ράμφος και δύο κοντά ποδαράκια. Ο Γιάννης το λυπήθηκε, καθώς είδε το πουπουλένιο αδύνατο κορμάκι του, ξαπλωμένο μέσα στα περιττώματα, να τρέμει από τον φόβο και την πείνα. Εκείνο, όμως,

που τον εξόργισε περισσότερο, ήταν η προσπάθεια του καπετάνιου να αδειάσει μία γουλιά ρακί στο λαιμό του πουλιού. Έτσι, αποφάσισε να το εξαγοράσει, δίνοντας τον πολύτιμο γι' αυτόν, χρυσό σταυρό της μητέρας του.

Με συγκίνησε ιδιαίτερα η ευαισθησία του Γιάννη γι' αυτό το αδύναμο πλάσμα. Θαύμασα το θάρρος του, να αντιμετωπίσει τον σκληρό και βίαιο καπετάνιο. Προπάντων, όμως, με συγκλόνισε το γεγονός ότι ένα δωδεκάχρονο παιδί με αξιοπρέπεια και αυτοσεβασμό, θέλησε να υπερασπιστεί ένα ανήμπορο ζωάκι, προβάλλοντας έτσι την αξία της ζωής οποιουδήποτε πλάσματος στον κόσμο. Ίσως, ο ήρωάς μας να προαισθανόταν ότι αυτή η γνωριμία θα ήταν η αρχή μιας δυνατής και σπουδαίας φιλίας.

Η δεύτερη σκηνή που με άγγιξε βαθιά, είναι η σκηνή του τραυματισμένου πελεκάνου από τον σφουγγαρά και ο αποχωρισμός του από τον Γιάννη. Όταν ο Γιάννης έφτασε στον τόπο του δράματος, αντίκρισε τον πελεκάνο του να ψυχορραγεί με τα μάτια μισόκλειστα και τα φτερά ματωμένα. Μία όμορφη και τρυφερή σχέση που αναπτύχθηκε ανάμεσα στους δύο και τώρα κινδύνευε να χαθεί για πάντα. Συγκινήθηκα πολύ, διαβάζοντας ότι ο Νικόστρατος, μόλις είδε τον κύριό του, προσπάθησε να ανασηκωθεί και να τον χαϊδέψει με το ράμφος του, όπως συνήθιζε. Επίσης, με συγκλόνισε ο ψυχικός πόνος του μικρού αγοριού, που ένιωθε να χάνει για πάντα τον αγαπημένο του φίλο. Σκυθρωπός και αδυνατώντας να σταθεί στα πόδια του, αποχαιρέτησε με μεγάλη ψυχική οδύνη τον Νικόστρατο, πιστεύοντας ότι δε θα τον ξαναδεί.

Μία ακόμη σκηνή, ξεχωριστή για μένα, είναι η σκηνή, κατά την οποία οι δύο φίλοι ανταμώνουν και πάλι. Χάρη στην περιποίηση του πελεκάνου από τον Δημοσθένη, ο Γιάννης κατάφερε να συναντήσει ξανά τον αγαπημένο του φίλο. Η περιγραφή αυτής της σκηνής γίνεται πολύ παραστατικά από τον συγγραφέα και με συγκίνησε βαθιά.

Ακούγοντας ο Γιάννης ένα γνώριμο σκούξιμο, έστρεψε το βλέμμα του προς την παραλία και αντίκρισε τον Νικόστρατο, κουτσαίνοντας αλλά ζωντανό να τρέχει προς το μέρος του. Ο Γιάννης, συγκινημένος και χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει τα δάκρυά του, άνοιξε την αγκαλιά του και ένιωσε να ανασταίνεται, τόσο μεγάλη ήταν η χαρά του. Αλλά και το πουλί δε σταματούσε να τρίβει το ράμφος του στο μάγουλο του Γιάννη, μέχρι που τον έριξε κάτω, θέλοντας να ξαναπαίξει μαζί του, όπως συνήθιζαν παλιά. Και ο πατέρας του Γιάννη, επίσης, ακτινοβολούσε από χαρά. Το βιβλίο, λοιπόν, ολοκληρώνεται με αυτή την όμορφη και τρυφερή σκηνή και με την ευτυχία ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων.

2. Το βιβλίο τονίζει την ιδιαιτερότητα της σχέσης ενός αγοριού με έναν πελεκάνο και την αγάπη που μπορεί να νιώσει ο άνθρωπος για τα ζώα. Ποιο ζώο εσύ θεωρείς ιδιαίτερα ξεχωριστό ως προς τη σχέση που μπορεί να αναπτύξει με τον άνθρωπο και γιατί; Αν εσύ έχεις κάποια εμπειρία μιας ιδιαίτερης σχέσης που ανέπτυξες, να την αφηγηθείς.

Το κεντρικό θέμα του βιβλίου είναι η τρυφερή φιλία που αναπτύχθηκε ανάμεσα σε ένα αγόρι και σε έναν πελεκάνο. Ωστόσο, θεωρώ πως ο άνθρωπος μπορεί να αναπτύξει μία καλή σχέση και με άλλα ζώα. Η πιο ξεχωριστή σχέση, κατά τη γνώμη μου, μπορεί να αναπτυχθεί ανάμεσα στον άνθρωπο και στον σκύλο.

Αναμφισβήτητα, ο σκύλος μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο καλύτερος

φίλος του ανθρώπου, αφού οι περισσότεροι σκύλοι είναι πολύ πιστοί και φιλικοί προς τους ιδιοκτήτες τους. Αρχικά, ένας σκύλος μπορεί να προσφέρει χαρά σε έναν άνθρωπο, αφήνοντάς τον να ασχοληθεί και να διασκεδάσει μαζί του μέσα από διάφορα παιχνίδια. Με την πάροδο του χρόνου, μπορεί να αναπτυχθεί ανάμεσά τους μία ζεστή και τρυφερή σχέση, ιδίως στην περίπτωση ανθρώπων που είναι μόνοι στη ζωή. Τότε ο σκύλος μπορεί να τους παρέχει συντροφιά και αγάπη ανιδιοτελώς και να τους στηρίξει συναισθηματικά και ψυχολογικά. Συνεπώς, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που ένας σκύλος έχει γίνει σύντροφος ζωής για κάποιους ανθρώπους.

Επίσης, ο σκύλος έχει τη δυνατότητα να διευκολύνει τη ζωή των ανθρώπων εκείνων που αντιμετωπίζουν διάφορες δυσκολίες και προβλήματα. Γι' αυτό, πολύ συχνά οι άνθρωποι που έχουν χάσει την όρασή τους ή έχουν ελάχιστη όραση χρησιμοποιούν σκύλους, ειδικά εκπαιδευμένους, για να τους βοηθήσουν να διασχίσουν τον δρόμο και να κυκλοφορήσουν ευκολότερα. Ακόμη, ο σκύλος μπορεί να είναι προστατευτικός, δηλαδή να λειτουργεί και ως φύλακας. Επιπλέον, έχει την ικανότητα να κοινωνικοποιήσει τους ανθρώπους, καθώς και να βελτιώσει τη σχέση τους με άλλους ανθρώπους μέσα από βόλτες και εξορμήσεις. Τέλος, οι σκύλοι ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για τους ανθρώπους με τους οποίους ζουν μαζί και αφοσιώνονται σε αυτούς. Για όλους, λοιπόν, αυτούς τους λόγους πιστεύω ότι ο σκύλος μπορεί να προσφέρει τα πάντα σε έναν άνθρωπο και να βελτιώσει τη ζωή του.

Μία ανάλογη εμπειρία έχω κι εγώ, αφού πριν από οκτώ χρόνια η οικογένειά μου αποφάσισε να πάρει ένα σκύλο, τον οποίο ονομάσαμε Έκτορα. Εγώ ήμουν πολύ χαρούμενη που απέκτησα ένα σκυλάκι, με το οποίο θα γινόμουν πολύ καλή φίλη. Έτσι, άρχισα να περνάω χρόνο μαζί του, δίνοντάς του τροφή, πηγαίνοντάς τον βόλτες ή παίζοντας μαζί του. Ο σκύλος μου μετά από κατάλληλη εκπαίδευση, έγινε σωστός φύλακας και προστατεύει την οικογένειά μου με τον καλύτερο τρόπο. Από την άλλη πλευρά, εγώ κατάφερα να αναπτύξω με τον Έκτορα μία δυνατή σχέση. Τον αγαπάω πολύ κι εκείνος μου ανταποδίδει την αγάπη του με διάφορους τρόπους. Λυπάται, όταν φεύγω από το σπίτι και χαίρεται, όταν επιστρέφω, περιμένοντας να παίξουμε μαζί ή να κάνουμε κάποια άλλη αγαπημένη ασχολία. Όταν πάλι απουσιάζω για μεγάλο χρονικό διάστημα λόγω των καλοκαιρινών διακοπών, τότε, όταν ανταμώνουμε ξανά, η χαρά και των δυο μας είναι απερίγραπτη. Πραγματικά, ο σκύλος μου μου προσφέρει μεγάλη χαρά και αγάπη και, αν κάποια στιγμή χρειαστεί να τον αποχωριστώ, είναι σίγουρο ότι θα στενοχωρηθώ πάρα πολύ.

Κωνσταντίνα Αντωνοπούλου
Α2 Γυμνασίου